



Norrmalmsskolans klass 4 B fick på torsdagsförmiddagen spendera två timmar i berättarrummet. Där skapade de en gemensam berättelse med inspiration från rummets scenografi. FOTO: SANNA ERIKSSON

Berättarrummet ska höja självförtroendet

PITEÅ Berättande ska hjälpa eleverna att få ett bättre självförtroende. Genom en interaktiv berättelse fick eleverna på Norrmalmsskolan bidra med sina egna idéer för att gemensamt skapa en historia. Syftet med övningen var att väcka fantasi och kreativitet.

Eleverna i årskurs ett till fem på Norrmalmsskolan fick på torsdagsförmiddagen besöka ett berättarrum för att skapa gemensamma berättelser. Berättarrummet är en metod för att stärka självkänsla, språk och mångfald.

– Vi vill hjälpa eleverna till att berätta och inspirera, säger Hilde Finsrud, berättare från Teater Mila som arrangerar projektet.

Stärka självförtroendet

Syftet är att skapa mötesplatser för mångfald, att väcka elevernas fantasi och kreativitet samt att stärka deras självförtroende när det gäller muntlig framställan.

– Att stärka självkänslan tror jag behövs för alla och att man skapar en miljö där man känner att man kan berätta, säger Hilde Finsrud.

Eleverna fick börja med att presentera sig själva. Med sitt riktiga förnamn men med ett påhittat efternamn. Vilket visade sig inte var en helt lätt uppgift då flera av dem fick fundera länge.

– Man kan heta rumpa om

vill, säger Hilde Finsrud och eleverna började fnissa.

Efter en stunds tankeverksamhet och med lite hjälp kunde var och en hitta på ett nytt efternamn.

– Jag heter Sofia Dansproffs, jag heter Emil Fiol, jag heter Julia Hundförare, jag heter Clara Fotbollsproffs, var några av presentationerna.

Skapar gemensam berättelse

Nästa uppgift var att skapa en gemensam berättelse. Eleverna delades upp i grupper och skulle tillsammans hitta på olika delar som de sedan skulle skapa berättelsen av. Med inspiration från rummets scenografi skulle de bestämma var i världen berättelsen skulle utspela sig, en dröm, karaktärer, en fara och ett objekt som skulle vara med.

– Platsen är varm, det är sommar, soligt och det är många människor där, säger Clara Larsson.

– Vad heter stället? undrar Hilde Finsrud.

– Paris, fyller Dennis Strand i.

Karaktärerna för berättelsen var ankan Pelle och kaninen Plutten. Objektet blev en räknemaskin, faran en orm och drömmen var att få åka till en solig strand. Och så var berättandet igång. Hilde Finsrud började på berättelsen och eleverna var snabba att fylla på med sina egna idéer.

Berättelseprojektet ska genomföras tillsammans med barn och ungdomar på nio skolor i Piteå kommun. Genom Kulturrådet har projektet finansierats.



Här lotsar Hilde Finsrud eleverna Jill Fjällström, Petter Wiksten och Emil Engberg att hitta på en fara eller ett hinder som skulle vara med i deras berättelse.



Här sitter Olle Franzén och skapar en berättelse.



Sofia Falk lyssnar när berättelsen tar vid.

– Berättandet är en viktig och ibland bortglömd, del som är viktig att bevara och jobba med, säger Eva Lundmark, rektor på Norrmalmsskolan.

Jennifer Ek
jennifer.ek@pitea-tidningen.se
0911-645 00

Platsen där berättelsen skulle utspela sig fick Marcus Sandström, Clara Larsson och Dennis Strand bestämma med inspiration av den här mattan.



Som i en skräckfilm

Ensam hemma och septembermörkret lägrar sig. Det är som en kolkällare ner mot skogen och fransyskorna tassar skvätträderna genom lövslyet. Mörkrädslan är lätt smittsam. När vi lagt oss till rätta i tv-soffan börjar Polly morrande varna. Jag hör ingenting. Eller ... är det inte något som knakar i källartrappan.

Det är i det läget kvällen förvandlas till veritabel skräckfilm. Du vet, när fara hotar i en film och huvudpersonen/offret dumdrigt bestämmer sig för att kontrollera vad det är som står på. Tittare som är nervsvaga börjar ropa meningslösa varningar åt stackaren i filmen som är på väg ner i källaren. Men försent, kniven har redan köttat.

Hur kunde hen vara så jävla korkad, tänker vi som tror oss vara rationella, men, som sagt, det är nu det blir skräckfilm. Jag går ner i källaren, men fransyskorna stannar räddhågsna på översta trappsteget. Alltså kommer jag, om det vill sig illa, att dö utan vittnen.

Väl i källaren börjar jag tvivla på mitt (dumdrigt?) mod och jag får för mig att något finns bakom min rygg. Trots att jag inte vill ge efter för min inbillade rädsla så kan jag inte stå emot. Jag måste vända mig om. Och där står han med yxan i högsta hugg. Nej, jag skojar, det är bara en gammal rock. Faran är över och jag skyndar lättad upp till soffan.

Nästa gång jag hör konstiga ljud ska jag ringa polisen och låta konstapeln undersöka källaren.

Att bemästra rädsla, tvångstankar och allehanda vidskepligheter är inte så lätt. Exempelvis är jag skeptisk till att gå under stegar och det händer att jag låtsas-spottar när jag ser svarta kattor. I fall att. Eller som Stevie Wonder sjunger:

*Very superstitious, writing's on the wall
Very superstitious, ladders bout' to fall
Thirteen month old baby, broke the lookin' glass
Seven years of bad luck, the good things in your past."*

Däremot har jag gjort rent hus med mina ritualer när jag spelar poker. Tidigare hade jag en del prylar för mig som skulle bringa tur. Nu när jag inte utför mina magiska ritualer är skillnaden noll. Jag är lika bra (eller dålig) ändå. Det viktiga är att jag befriat mig från en massa hokus-pokus.

Vi människor är bra på tvångsmässiga beteenden och många har oturen att hamna i allehanda missbruk. Det är självfallet en sak att supa ner sig och en annan att ideligen stryka lypsyl på läpparna. De sistnämnda missbrukarna skyller på att läpparna är så torra, men det är troligare att idogt insmetande av läpparna gör dem torra.

Nässpraysmissbrukarna är en annan utsatt grupp. De sprutar i näsorna tills slemhinnorna blödande trasas sönder. Stackarna blir mer täppta än om de skulle ge fan i sprayen.

Om man kan lägga ner läppsmetandet? Nej, inte enligt en arbetskamrat som gör av med stora delar av lönen på allehanda salvor.

"Det är tur att jag inte har gjort läppförstoringar" konstaterar hen insiktsfullt.

Själv försöker jag övertala mig att sluta röka. Den rakaste vägen för ett sådant steg är förmodligen att stoppa snus under läppen. Om nu inte EU bestämmer sig för att förbjuda snus.

För säkerhets skull kan jag smeta in utsidan med munsalva.

KRÖNIKA

Torbjörn Carlsson

torbjorn.carlsson@pitea-tidningen.se
0911-645 23

